

РЕШЕНИЕ

№ 10452

гр. София, 01.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 31.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **2448** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във вр. с чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на „Артекс Златен век“ ООД против заповед № САГ24-РА51-48/23.02.2024г. на главния архитект на Столична община (СО).
Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Производството пред административния орган е образувано по заявления към административна преписка № САГ16-АП00-1029/2007 г., подадени от дружеството жалбоподател, към разрешение за строеж № 134/26.01.2007 г., издадено от главния архитект на С. (РС). Последното е издадено за строеж от 2-ра категория: „Административна сграда с офиси, търговски обекти, ателиета, технически помещения, подземни и надземни гаражи и паркинги“, находящ се в поземлен имот (ПИ) с идентификатор 68134.900.98 по кадастралната карта и регистри, УПИ I-98, 99, кв. 272А, м. „Л. I част“, район „Л.“ на СО. Жалбоподателят е възложител на строежа, съгласно нотариален акт № 75, том I, рег. № 1661, дело № 66 от 21.02.2018 г. РС е презаверено със заповед № РД-09-50-1027/19.11.2012 г. на главния архитект на СО, на основание чл. 153, ал. 3 от ЗУТ. Със следващи негови заповеди № РА51-75/23.03.2017

г., № РА51-226/20.09.2017 г. № РА51-74/02.05.2018 г. и № РА51-154/06.08.2018 г., РС е допълнено на основание чл. 154, ал. 5 от ЗУТ, като е въведена етапност и е променено наименованието на строежа на: „Административна сграда с офиси, търговски обекти, ателиета, технически помещения, подземни и надземни гаражи и паркинги“. Възложителят е поискал допускане на изменение в одобрения инвестиционен проект към издаденото разрешение за строеж, което е в обхвата на съществените отклонения по смисъла на чл. 154, ал. 2, т. 5, т. 6 и т. 7 от ЗУТ. Внесената проектна документация, за която е поискано одобряване/ съгласуване, е по части: „Архитектура“, „Конструкции“, „Електро“, „ВиК“ и „Автоматична спринклерна пожарогасителна инсталация“, „ОВК“, „Енергийна ефективност“, „Геодезия“, „Технология“, „Пожарна безопасност“ и „Огнезащита на стоманени конструкции“, „Паркоустройство“, „Пътна“ и „План за безопасност и здраве“. Придружена е с доклад за оценка съответствието ѝ със съществените изисквания към строежите, изготвен от „Стройконтрол инженеринг“ ЕООД, с удостоверение № РК-0201/23.05.2019 г., издадено от началника на ДНСК.

Посочва се в обстоителствената част на оспорения акт и, че за строежа е издадено удостоверение № 62/11.10.2022 г. от главния архитект на СО, на основание чл. 181, ал. 2 от ЗУТ, за степен на завършеност „груб строеж“. Издателят на процесната заповед приел, че с удостоверяване завършването на сградата в „груб строеж“ и съставения на 19.11.2021 г. акт Образец 14 за приемане на стоманобетонната конструкция се констатира, че конструкцията на сградата е завършена, правото на строеж е вече осъществено, като даденото с РС право на възложителя да изгради определения обект е реализирано по отношение на неговия груб строеж. Посочва се в мотивите на оспорения акт, че видно от инвестиционните проекти и комплексния доклад за оценка съответствието на инвестиционните проекти със съществените изисквания към строежите, предвидените промени касаят и одобрения и изпълнен проект по част „Конструкции“, като същите предвиждат съществено по смисъла на чл. 154, ал. 2, т. 5 от ЗУТ изменение на конструкцията на сградата, в т. ч.: премахване на два автомобилни асансьора, при което се затварят плочите на всяко от нивата, свързвайки се със съществуващите плочи; премахване на евакуационно стълбище - стълбищни рамена и стълбищни площадки от кота -10.75 до кота +0.10 между оси 10-11/D-E, като се затваря стълбищната клетка с плоча на всяко от подземните нива, свързвайки се към съществуващите плочи, и се оформят обслужващи и технически помещения; изпълнение на конзолни участъци, промяна контура на плочите от Ниво 4 до ниво 29 при оси F и 6; изпълнение на стоманена козирка на кота +5.70 между оси A-G и по ос 10, подпряна на стоманобетонна плоча и стоманени колони; изпълнение на покрив на клуб на кота +106.70, както и зона за аварийно-спасителни дейности, кухня към клуб с тераса на кота +103.17 чрез ламарино-бетонни плочи и стоманени греди; изпълнение на стоманена конструкция на Ниво 30 - стоманен куполен покрив с архитектурни елементи до кота +121.10. Наличието на издадено удостоверение по чл. 181, ал. 2 от ЗУТ доказва, че обектът е реализиран по отношение на грубия си строеж, след който могат да бъдат извършвани довършителни работи, но не и такива, изменящи съществено неговата конструкция. Предвид това, няма правна възможност РС да бъде допълнено по реда на чл. 154, ал. 5 от ЗУТ по отношение на съществени отклонения от одобрения инвестиционен проект по смисъла чл. 154, ал. 2, т. 5 от ЗУТ. По тези съображения и на основание чл. 146 от ЗУТ, във връзка с чл. 145, ал. 2, и чл. 154, ал. 5, изр. второ от ЗУТ с процесната

заповед главният архитект на СО отказал да одобри при условията и по реда на чл. 145 от ЗУТ инвестиционен проект и да издаде заповед по чл. 154, ал. 5 от ЗУТ за допълване на горепосоченото РС, по заявление с вх. № САГ16-АП00-1029/121/30.06.2023 г., допълнено със заявления с вх. № САГ16-АП00-1029/123/17.07.2023 г., вх. № САГ16-АП00-1029/124/20.07.2023 г., вх. № САГ16-АП00-1029/125/25.07.2023 г., вх. № САГ16-АП00-1029/126/21.08.2023 г., вх. № САГ16-АП00-1029/127/16.10.2023 г., вх. № САГ16-АП00-1029/128/14.12.2023 г., вх. № САГ16-АП00-1029/129/20.12.2023 г., вх. № САГ16-АП00-1029/132/12.01.2024 г., вх. № САГ16-АП00-1029/133/01.02.2024 г., вх. № САГ16-АП00-1029/134/01.02.2024 г., вх. № САГ16-АП00-1029/135/14.02.2024 г.

В производството пред съда не бяха представени доказателства за съществуването на обстоятелства, годни да обосноват различен правен извод. Прието е заключение на съдебно-техническа експертиза, което съдът в настоящия състав възприема като обективно, компетентно и съответно на обстоятелствата по делото, но намира, че същото заключение не разкрива нови релевантни за спора факти. Вещото лице посочва, че в представеното конструктивно становище проектантът по част „Конструктивна” е обяснил геометричните промени в елементите от сградата с цел обособяване на нови помещения, с обосновани функции в проекта по част „Архитектура”. Записано е, че: „Не се увеличава натоварването върху стоманобетоновите плочи. Приетите експлоатационни натоварвания при проектиране във фаза Технически проект, съгласно БДС EN -1991-16:2005, не се надвишават при промяна на функцията на отделни зони при настоящата преработка по чл.154 от ЗУТ. Не се увеличава натоварването на вертикалните конструктивни елементи (колони и шайби). Преработката по чл.154, ал.5 от ЗУТ може да бъде приложена без да промени експлоатационната годност на конструкцията в сградата.“ Съгласно доклад от Техническият контрол в проектирането по специалност „Строителни конструкции“, той е съставен въз основа на следната представена документация: обяснителна записка за възприетото конструктивно решение; Статичен и динамичен анализ на поведението на стоаменените конструкции; Фрагменти от кофражни, армировъчни планове и детайли; Архитектурен проект. Упоменати са стандартите, въз основа на които е разработен проектът и е отбелязано, че отговаря на действащата нормативна уредба. В заключението е обобщено, че предоставената проектна документация гарантира експлоатационната пригодност на сградата. Въз основа на анализ на проектната документация вещото лице заключава, че предвидените промени включват изменение на конструкцията по смисъла и обхвата на т.5 от чл.154, ал.2 от ЗУТ, подробно описани в обяснителната записка.

Както беше посочено по-горе, от заключението на съдебно-техническата експертиза не се установяват нови обстоятелства от значение за решаване на спора. То съответства на фактите, въз основа на които издателят на оспорения акт е извършил преценката си. Последната се извършва по целесъобразност при упражняване на специфичната компетентност на органа по чл.145, ал.1, т.1 ЗУТ. Тази преценка по целесъобразност е извън предмета на съдебния контрол, чиито предели са установени в чл.145, ал.1 АПК.

Във връзка с доводите на жалбоподателя е необходимо да се отбележи следното. Съгласно чл.46, ал.1 от Закона за нормативните актове, разпоредбите им следва да се тълкуват в смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на Република България.

Целта на устройството на територията е да гарантира устойчиво развитие и благоприятни условия за живеене, труд и отдих на населението – чл.1, ал.1 ЗУТ. Устойчивото развитие, както и обстоятелството, че строителството предполага значими по размер инвестиции, а реализирането му създава трайно изменение в градската среда, налагат ограничително тълкуване на основанията за допускане на изменения, последващи първоначалното одобряване на строителните книжа – както инвестиционния проект, така и РС, издадено за него. Същият извод следва в частност относно разпоредбите, приложими спрямо проектирането, изпълнението и изменението на конструкцията на строежите, освен по изложените съображения, така и поради необходимостта тя да гарантира функционалност и безопасност на строежа. Тези цели са обосновали необходимостта инвестиционното проектиране да се изпълнява от лица, чиято правоспособност е предмет на отделна, специална законова уредба, както е посочено в чл.1 от Закона за камарите на архитектите и инженерите в инвестиционното проектиране. Ето защо, целта на специалните норми изключва произволното изменение на първоначално одобрения инвестиционен проект според последващи изменения в намеренията на възложителя. За същата цел нормативната уредба предпоставя специфични познания у лицето, изпълняващо длъжността, овластяваща го да одобри или откаже одобрение на предложеното изменение в съответствие с професионалната му компетентност, която формира неговата преценка. Както беше посочено по-горе, последната е по целесъобразност. Ето защо, без значение е обстоятелството, дали и колко предходни изменения от вида на процесните и на какъв етап са били одобрени – за всяко от тях тази преценка е самостоятелна. Следва да се отбележи и, че неколкочкратните изменения в определен проект са по-скоро индигия за недостатъчно доброто му първоначално съставяне, при което следва да бъдат съобразени всички релевантни обстоятелства.

Не обуславя извод за незаконосъобразност на оспорения отказ соченото от жалбоподателя обстоятелство, че върху проектите е бил поставен печат за одобрение, впоследствие зачертан, вместо издаване на исканото разрешение за тези проекти. Видно от последните, посочените печати съдържат по два подписа на неозначени лица. Дори да се приеме, че това са съответно директорът на дирекция „Общински строителен контрол“ (ДОСК) и началникът на отдел „Контрол в инвестиционното проектиране, координация в строителството“ при същата дирекция, за чието овластяване е представена заповед № РД-09-09-142/28.10.2022г. на главния архитект на СО (л.369-370 от делото), то отказът на последния да одобри подписаните от тях проекти, който отказ е и изрично обективиран в отделен печат върху същите проекти, не е незаконосъобразен, както и оспореният акт, предмет на съдебен контрол в случая. На първо място, посочените две длъжностни лица упражняват делегирани от главния архитект на СО правомощия, което е допустимо съгласно § 1, т.4 от Допълнителните разпоредби на ЗУТ. Възлагането, извършено с представената заповед № РД-09-09-142/28.10.2022г. на главния архитект на СО не лишава последния от правомощието, възложено му от чл.145, ал.1 т.1 ЗУТ. Въпросите за естеството и последиците на делегирането са обсъдени в Тълкувателно решение № 4/22.04.2004 г. по д. № ТР-4/2002 г. на Върховния административен съд, където и изрично е посочено, че: „Делегирайки част от правомощията си на свой подчинен орган, делегиращият не се е лишил от тях въобще. Той е в правото си и сам да постанови акт, за издаването на който вече е делегирал другиму правомощия“. Ето защо, поставените и впоследствие зачертани подписи върху представените проекти са изцяло

ирелевантни с оглед наличния също върху тях печат с изричен текст „Отказвам да одобря“ и подпис на посочен административен орган – главен архитект на СО. На второ място, тези проекти са част от производството по издаване на индивидуален административен акт – заповед по чл.154, ал.5 ЗУТ. Ето защо, одобряването на тези проекти или отказът да бъдат одобрени не са актове, подлежащи на самостоятелно оспорване, съгласно чл.21, ал.5 АПК. Съответно, отказът на главния архитект на СО да одобри проекти, които са били преди това одобрени от началник на отдел „Контрол в инвестиционното проектиране, координация в строителството“ при ДОСК, според изявлението на ответника, направено в молба от 17.04.2024г. (л.368), и/ или директора на ДОСК, предвид наличния втори подпис в зачертаните печати, не представлява оттегляне на постановен благоприятен за жалбоподателя административен акт.

Предвид изложеното и като прецени законосъобразността на оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав приема, че заповедта е издадена в установената форма от компетентен орган; при това не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, тъй като такива са само тези, които, ако не биха били допуснати, резултатът от производството би бил различен. По изложените по-горе съображения, не се установяват в случая обстоятелства, годни до обосноват извод, различен от формирания от административния орган, а оспорената заповед е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК разноските остават за жалбоподателя така, както са направени и следва да бъде уважено искането на ответника за възстановяване на разноските по делото и юрисконсултско възнаграждение. Размера на възнаграждението съдът определя на 100 лева, съобразно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, издадена на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ. Жалбоподателят следва да възстанови и направените от ответника разноски за възнаграждение на вещо лице, в размер на 300 лв. Възстановяване е дължимо на СО, която е юридическо лице, съгласно чл.14 от Закона за местното самоуправление и местната администрация.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Артекс Златен век“ ООД, с ЕИК[ЕИК], против заповед № САГ24-РА51-48/23.02.2024г. на главния архитект на Столична община.

ОСЪЖДА „Артекс Златен век“ ООД, с ЕИК[ЕИК], да заплати на Столична община сумата 400 (четиристотин) лева – разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: